

Sygn. akt II Ca 70/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt (spr.)
Sędziowie:	SSO Henryk Haak SSO Marian Raszewski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Bąk

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2016r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa S. S. (1)

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 22 października 2015r. sygn. akt I C 775/15

1. oddala apelację,
2. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda S. S. (1) kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

SSO Henryk Haak SSO Wojciech Vogt SSO Marian Raszewski

II Ca 70/16

UZASADNIENIE

D. S. w imieniu małoletniego syna S. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) SA. Z siedzibą w W. na rzecz powoda kwoty 5.000,00 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 października 2014r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów postępowania.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów.

Sąd Rejonowy w Kaliszu wyrokiem z dnia 22 października 2015 r. zasądził od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda S. S. (1) kwotę 3.000,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27 października 2014r. do dnia zapłaty; oddalił powództwo w pozostałym zakresie i orzekł o kosztach postępowania.

Apelację do tego rozstrzygnięcia złożył pozwany zaskarżając wyrok w części zasądzającej kwotę 3000 zł i w części zasądzającej odsetki w zakresie dotyczącym terminu zasądzonych odsetek, a w konsekwencji i rozstrzygnięcie o kosztach procesu. Zarzucił naruszenie przepisów postępowania – art. 233 i 316 § 1 k.p.c. przez niewłaściwą ocenę dowodów i pominięcie przy ocenie należnego powodowi zadośćuczynienia stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy. Zarzucił również naruszenie prawa materialnego – art. 445 k.c. i 481 § 1 k.c.

W oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne i rozważania dokonane przez Sąd Rejonowy i uznaje je za własne. W takiej sytuacji gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w pierwszej instancji i aprobuje dotychczasowe ustalenia, nie musi ich powtarzać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 18/07, Lex nr 966804; orzeczenie Sadu Najwyższego z dnia 13 grudnia 1935 r., C III 680/34. Zb. Urz. 1936, poz. 379, z dnia 14 lutego 1938 r., C II 21172/37, Przegląd Sądowy 1938, poz. 380 i z dnia 19 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r., I CSK 147/05).

Wbrew zarzutom zawartym w apelacji Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy. Sąd wskazał dowody, na których się oparł i uzasadnił dlaczego nie uwzględnił pozostałego materiału dowodowego. Ocena materiału dowodowego mieści się w granicach zastrzeżonej dla sądów swobodnej oceny dowodów. Sąd szczegółowo opisał obrażenia doznane przez powoda i zakres tych obrażeń jest zgodny z dokumentacją lekarską i opinią biegłego. Nie bez znaczenia dla wysokości zadośćuczynienia jest okoliczność, że po wypadku pozostały u powoda widoczne blizny, które nie opalają się i są wrażliwe na zmiany temperatury. Sąd ustalając wysokość zadośćuczynienia wziął również pod uwagę młody wiek powoda, co niewątpliwie powinno uzasadniać wyższe zadośćuczynienie, gdyż trwale oszpecenie jest w takiej sytuacji bardziej odczuwalne i powoduje większy dyskomfort.

Sąd Rejonowy nie naruszył również prawa materialnego. Apelujący błędnie zakładał, że brak trwałego uszczerbku na zdrowiu nie uzasadnia uznania, że krzywda jakiej doznał powód wymaga rekompensaty kwotą 5.000 zł. Również w tym zakresie Sąd Rejonowy swoje stanowisko prawidłowo i wyczerpująco uzasadnił biorąc pod uwagę cały zakres krzywdy, której doznała powódka. .

Ekspozycja w apelacji nie doznanych przez powoda krzywd nie może pomniejszyć doznanych cierpień, za które służy stosowne zadośćuczynienie.

Kwotę przyznanego zadośćuczynienia Sąd Okręgowy uznaje za odpowiednią do doznanych przez powoda cierpień i niedogodności związanych z wypadkiem. Należy podkreślić, że kwota zadośćuczynienia ma charakter kompensacyjny i nie może być symboliczna. Natomiast zdrowie człowieka jest dobrem zbyt cennym, żeby deprawować jego wartość przez przyznawanie zadośćuczynień o charakterze symbolicznym.

Skarżący podnosi, że odsetki powinny być zasądzone od chwili wyrokowania. Pogląd ten nie jest trafny i zdecydowanie sprzeczny z treścią art. 481 k.c. Z art. 481 k.c. wyraźnie wynika, że odsetki należą się za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego. Nie ulega wątpliwości, że wyrok zasądzający zadośćuczynienie jest wyrokiem deklaratoryjnym (por. orzeczenie Sądu Najwyższego II CSK 595/13, Lex 1504837).

W wyroku z dnia 18 września 1970 r. Sąd Najwyższy podkreślił, że z charakteru świadczenia w postaci zadośćuczynienia, którego wysokość zależna jest od oceny rozmiaru doznanej krzywdy, ze swojej istoty trudno

wymiernej i zależnej od szeregu okoliczności związanych z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia wynika, że obowiązek jego niezwłocznego spełnienia powstaje po wezwaniu dłużnika (II PR 257/70, OSN C 1971, z.6, poz. 103). Jest to moment wymagalności świadczenia, które zresztą powstało wcześniej, bo w momencie wyrządzenia szkody. Zobowiązany niespełniając świadczenia w tym terminie dopuszcza się opóźnienia, za które należą się odsetki ustawowe.

Sąd Okręgowy nie podziela poglądu, że w takiej sytuacji odsetki należą się od chwili wyrokowania. Obowiązek zapłaty zadośćuczynienia powstał w chwili wyrządzenia szkody, a opóźnienie w spełnieniu świadczenia od momentu wezwania dłużnika do spełnienia świadczenia. W literaturze broniący jest pogląd mocniejszy, mówi się mianowicie że w wypadku czynu niedozwolonego zobowiązanie dłużnika powinno być spełnione niezwłocznie, a wynika to z właściwości zobowiązania (por. Marcin Lemkowski, *Odsetki cywilnoprawne*, Warszawa 2007.s, 271 – wówczas odsetki byłyby liczona od dnia szkody).

Także ustalenie wartości szkody według cen z chwili wyrokowania nie uzasadnia zasądzenia odsetek od dnia wyrokowania. Takie podejście pomija zupełnie fakt, że przez pewien czas osoba odpowiedzialna już opóźniała się ze spełnieniem świadczenia odszkodowawczego, być może w innej wysokości – ustalonej według daty wyrządzenia szkody. W niniejszej sprawie nie zostało wykazane aby zadośćuczynienie należne powodce w chwili wyrządzenia szkody miało być niższe niż w chwili wyrokowania.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, zgodnie z art. 385 k.p.c., należało orzec jak w sentencji. O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c.

Henryk Haak Wojciech Vogt Marian Raszewski